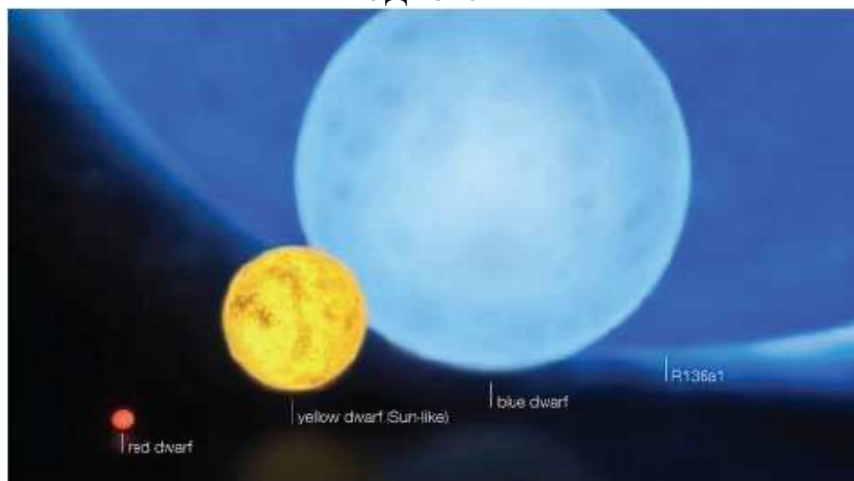

Тя е по-голяма, по-далечна, по-бърза...

Х. Джонстън¹

Използвайки няколко телескопа на Европейската южна обсерватория (ESO) екип от астрономи откри най-голямата за сега звезда. (Всъщност звездата бе открита малко по-рано, но за пресмятане на истинската ѝ маса трябваше да се извърши нещо изключително трудно. Тя се нарича R136a1 и е два пъти по-масивна от предишния “шампион”. Това не звучи толкова впечатляващо, докато не осъзнаете, че тя е 300 пъти по-масивна от Слънцето. Сравнението можете да направите от картината на художника от ESO. Тя е голяма, но Вселената е огромна и пълна с много големи неща, които просто чакат да бъдат открити. И следващата седмица, или следващия месец, или следващата година все някой ще открие още по-голяма звезда. Затова, когато решавахме дали да поставим това съобщение на нашата веб-страница, решихме, че просто “най-голяма” не е достатъчно – би трябвало да има някаква научна значимост. Очевидният въпрос, който трябва да си зададем е “усъвършенства ли това откритие нашите разбирания относно формирането и еволюцията на звездите?”.

Подозирам, че отговорът е “Това откритие показва, че конвенционалните модели за формирането на звездите, повечето от които поставят за техните маси една горна граница от 20 слънчеви маси, имат повече недостатъци, отколкото мислехме до сега.”. Това, разбира се, е важно за хората, които опитват да усъвършенстват моделите за формиране на звездите, но не мисля, че това заслужава особено внимание – отчасти защото от известно време астрономите знаят, че техните модели не са подходящи за най-големите звезди.

Според астронома Пол Краутър от Шефилд, откритието е важно, защото свидетелства за един трети клас звезди, които приключват живота си с изключително ярки избухвания на свръхнови и, за разлика от техните по-леки двойници, не оставят след себе си черни дупки или неутронни звезди.

А това вече само по себе си е едно интересна история!

¹ От physicsworld.com, 21.07.2010.